

hamar észrevették, hogy a fiú mozogni kezd, majd lassan fel-tápászkodik a földről, tapogatja ugyan még magát, de semmi baj! Katona dolog! Azután felkapta ő is fegyverét s elszántan indult a bekerítő katonák után, hogy fegyverével is szolgál-hassa hazáját.

A felszabadítás után Kovács Pista levente hőstettét napi parancsban dícsérte meg a katonai parancsnokság, majd később vitézségi érmet is kapott derék cselekedetéért.

MAGYAR KATONÁK.

Kiknek mély álma még a jeltelen
Sír mélyén is a drága hont vigyázza;
Holt hőseink ti, magyar katonák,
Rátok gondol e nemzet néma gyásza.

Felétek hódol zászlók erdeje,
Néktek tiszteleg az élő nemzedék,
Tinéktek nyílik az őszi virág,
Tirátok szórja fényét is most az ég.

Néktek szent ősök hagyták örökül
A büszke kardot s a zöldelő babért,
S hogy szent juss, édes áldozat legyen
Vérrel áldozni és halni a honért.

Ti a halálnak jég szemébe is
Kevély ösdaccal, dalolva néztetek,
S oly könnyen, mintha virág volna csak,
Áldoztátok fel szép ifjú éltetek.

Holt hősök ti, magyar katonák,
Tinéktek hódol most zászló és a kard,
Ó, fogadjátok el e hódolást,
S a sír mélyén is védjétek a magyart...
(*Turchányi István.*)

IMÁDSÁG.

(*Karácsonyra.*)

Kicsi szívem halk imája szárnyal fel az égbe;
Bethlehemi kis Jézuska, jőjj, siess a földre.
Hozzád sír ma szegény, árva, könyörögve, kérve,
Karácsonyi ajándékkal kis házunkba térj be.

Édesanyám könnyes szeme rögtön földerülne,
Ha éhes gyermekeinek kenyeret szelhetne,
Édesapám is odalenn nyugodtan pihenne,
Ha kis esizmába mehetnék az éjféli misére.

Ne haragudj, kis Jézuskám, megírom a címem,
Kicsi pusztán lakom itt lenn Somogy közepében,
A nevem meg, ahogy mondják a kis Molnár Ferke,
Szeretettel nagyon kérlek, szállj, siess a földre.

Marcali-Gyota.

Kőhalmy Julia.

Székely karácsony.

Erdély egy részének felszabadítására.

*Személyek: Apa, Anya, Nagypó, Nagyanjó, Gyerekek,
Menekült.*

Szín: Egy erdélyi székely ház belseje. Igen egyszerű berendezés. A legnagyobb tárgy a mennyezetig érő, fehérre meszelt kemence, amelyben barátságos tűz lobog. Két oldalt egy-egy magasra púpozott ágy, egyik oldalon fiókos szekrény, középen asztal, székekkel, az asztalon sudár karácsonyfa, amelyet Apa és Anya épp most díszítenek. Alkonyba hajló délután, a házikó két kis ablakán át hófödte hegyvonulatra és havas fenyőkre van kilátás. A szobában négyen vannak. Nagyanjó és Anya a karácsonyfánál vannak. Apa és Nagypó a kemencepadkán ülnek. Apa székelyruhás, Nagypó fehérszakállú, szintén székely öltözetben, tajtékpipából pipál. Beszélgetnek.

Apa: Bizony, édesapám, mégis csak jó hozzánk az Isten! Mertünk volna még két évvel ezelőtt csak gondolni is arra, hogy most szabadon énekelhetjük a hósapkás Csiki hegyek között: Isten, áldd meg a magyart?!

Nagypó (remegő hangon): Az ám fiam, nagy csoda ez! Öreg vagyok már és törődött, megtört az élet, s gondok, meg az idegen rabságban való görnyedés, de ha erre gondolok, hogy ezentúl már nem zaklatnak bennünket a kifestett arcú oláh tisztek és hivatalnokok, nem fenyeget mindennap valami újabb igazságtalanság, hát fiam, ha erre gondolok, bizony még ezekkel a törődött tagjaimmal is kedvem volna táncra kerekedni!

Nagyanjó: De biz én is veled táncolnék, édes uram, pedig már én sem vagyok valami csirke!

Anya: Istenem, húsz éve ez az első igazi magyar karácsonyunk! Olyan ujdonat-új, olyan csodálatos érzés ez, amit még sohse éreztem!

Nagypó: Hogy új? Meghiszem azt! Hiszen még pendelyben járó kisgyermek voltatok az uraddal együtt, amikor elszakítottak bennünket a mi édes hazánktól, Magyarországtól!

Apa (haraggal): És ezt mondták: ezentúl Nagyrománia állampolgárai lesztek! A gazok!